

medan han tittade på sin omlindade hand. Han var ointresserad av flyttningen, levde bara i nuet och just nu var det likamed hans omlindade högra hand.

- Sluta fantisera nu och ge dig ut och hjälp dina bröder, sa Olga. Becktråd! Har man hört på maken!

- Ja, läkaren sa att ingenting annat håller åt en så stark pojke som jag är. Men nu kan jag ju int göra någo med handen.

- Nej, det är sant, förlåt! sa Olga och kramade om sin fantasifulle och kavate son.

◁ Det var en regntung höstdag, då Olga och hennes familj kom till Lippjärv. Rudolf körde det sista flyttlasset ner genom byn. Efter lasset kom Olga ledande kon och efter henne barnen, knäande på ömma fötter. De hade gått åtta kilometer barfota på grusvägar, och fötterna brände som eld.

Men Erik och Inga var inte med. De hade åkt före på cykeln. Det var inte heller så lätt, för Erik nådde inte upp till sadeln utan fick sitta på ramen och trampa. När han var ensam, gick det hur bra som helst, men med Inga på paketställaren blev det tungt. Ofta fick han leda cykeln uppför backar och där vägen var dålig. Men de kom ändå fram före flyttlasset.

Då Olga och de andra barnen kom in, stod Erik vid spisen och gjorde upp eld, medan Inga satt i gungstolen i kammaren och gungade. Barnen klagade högljutt över sina fötter. Edvin hade satt sig på soffan och synade den ena fotsulan:

- Jag har inget skinn kvar under fötterna!

- Det är väl inget att klaga över. Jag har inget kött kvar, påstod Ernst, som satt på golvet och undersökte ena fotbladet, som han vikit upp. Här ser jag alla benpipor, som finns i foten.

- Jag sätter upp en gryta med vatten, sa Olga. Så får ni tvätta fötterna. Erik, du som har friska fötter kan gå och

söka efter ett tvättfat.

- Var ska jag hitta ett sånt? undrade Erik, medan han steg upp för att gå.

- I fähuset finns en plåtbunke som du kan ta.

- Erik gick ut och efter en stund kom han in med en stor bunke. Olga ställde den på spisstenen och öste lite vatten i den och skurade ur den. Vattnet, som kokat upp, höllde hon i bunken och ställde den på golvet. Pojkarna tog stolar och satte sig runt bunken. När Edvin stack ner ett finger i vattnet, skrek han till:

- Vattnet är ju brännhett!

- Jag vet det men jag måste gå efter mera vatten till brunnen, svarade Olga. Ni får vänta.

När fötterna väl var tvättade och torkade, tog Olga fram en burk och sa:

- Kom hit Ernst, och sätt dej här framför mej. Lyft sen en fot i gången i min famn, så skall jag smörja den. Ni andra kan komma i tur och ordning. Erik och Inga kan också tvätta sina fötter, så behandlar jag också dem.

Sådan var Olga. Mitt bland papplådor och säckar med flyttsaker, satte hon sig på en låg stol och smörjde och masserade sina barns fötter, medan elden falnade i spisen och hungern grävde i de små magarna. Allt skedde under djup tystnad. Allteftersom de blivit behandlade, sökte barnen åt sig bröd och mjölk. Då också Erik var klar, sa Ernst:

- Mamm, jag vill en gång till, det var så skönt!

- Nej, nu får det räcka. Jag måste börja plocka undan här så vi får någon ordning i huset. Men nog har ni tjocka valkar under fötterna!

- Om du gick utan skor hela sommaren som vi, så skulle

du ha tjockare, för du är tyngre, svarade Erik.

- Kan så vara. Men nu måste vi börja arbeta. Erik, gå du och ta upp potatis. Edvin kan hjälpa dig. Tur att Rudolf satte potatis i våras. Nu har vi åtminstone att äta. Han kunde ju ha satt mera, för här finns ju land. Men han blev utan sätt-potatis. Nästa år skall vi ha mera. Leo och Ernst ni kan... >

Livet vid Lippjärv hade börjat. Det var höst och för Olga gällde det att få i ordning kläder till både Edvin och Erik. Edvin skulle också han börja i skolan denna höst. Genom att använda de kläder som fanns kvar efter hennes föräldrar, klarade Olga av det. Hon sprättade, vände, klippte och sydde blusar och byxor åt båda pojkarna. Kvällen innan de skulle gå till skolan, satt hon uppe länge och sydde i knappar och knapphål. När morgonen kom, låg de färdiga kläderna på stolen vid deras säng. Där låg också två nya bomullströjor, som hon köpt i lanthandeln i Nykarleby. Rudolf skulle försöka betala dem med den säd han erhöll för kaffet.

Senare samma höst började Rudolf märka, att kaffehandeln gick trögare. Bönderna blev ovilligare att ge en så stor mängd säd för kaffet. Strax före jul sa en bondmora i Socklot:

- Vi kan få ett halvt kilo för bara halva mängden säd mot vad du begär av den andra handlarn.

Rudolf blev stående med munnen öppen:

- Finns det andra, som åker runt och handlar med kaffe? frågade han överraskad.

- Minst två, svarade bonden. En tror jag är från Jakobstads-trakten och den andra är från Forsby. Båda byter billigare, men de har sämre kaffe, så vi fortsätter nog att ta av